

<https://doi.org/10.37919/0201-419X-2020.92.14>

УДК 821.161.2–1:811.161.2'38

РЕЦЕПЦІЯ СПАДЩИНИ М.Т. РИЛЬСЬКОГО У НАУКОВОМУ ЗБІРНИКУ «КУЛЬТУРА СЛОВА»

ГАНЖА
Ангеліна Юріївна,

Anhelina
GANZHA,

кандидат філологічних наук,
старший науковий співробітник
відділу стилістики, культури мови
та соціолінгвістики Інституту
української мови НАН України
вул. М. Грушевського, 4, м. Київ,
01001

E-mail: ganzhalina@ukr.net

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2938-5306>

PhD in Philology, Senior
researcher of the Department of
stylistics, language culture and
sociolinguistics, Institute of the
Ukrainian Language of National
Academy of Sciences of Ukraine,
4 Hrushevskiy St., Kyiv 01001, Ukraine
E-mail: ganzhalina@ukr.net

Художні тексти й науковий доробок Максима Рильського упродовж багатьох десятиліть приваблюють дослідників-лінгвістів. Цю тезу яскраво ілюструє понад півстолітня історія публікацій про спадщину поета-академіка в науковому збірнику «Культура слова» Інституту української мови НАНУ. Від часу заснування згаданого видання (1967 р.) його читачі мають змогу постійно знайомитися із працями М. Т. Рильського з історії української літературної мови, лінгвостилістики, практики художнього перекладу, лексикографії, а також із науковими розвідками мовознавців про багатогранний мовосвіт письменника.

Діахронна рецепція публікацій про вченого й поета у збірнику «Культура слова» оприявнює своєрідну творчу й світоглядну дискусію наукових і мистецьких поколінь радянської доби, пострадянської епохи та початку XXI століття. Хоча непорушна «класичність» (у найширшому значенні) спадщини М. Т. Рильського підносить його над часом, проте невпинна еволюція наукових парадигм і мистецьких візій нової доби спонукає до нових теоретичних рефлексій над творами письменника.

Ключові слова: текст, діахронна рецепція, світоглядна дискусія, Максим Рильський, «Культура слова».

Культурна пам'ять – це складна символічна система, що постійно змінюється і потребує перепрочитання. На думку Ю. Лотмана, кожна культура визначає свою парадигму того, що треба пам'ятати. «Актуальні тексти висвічуються пам'яттю, а неактуальні не зникають, а ніби згасають, переходячи в потенцію» [Лотман 1992]. А. Ассман [Ассман 2014: 12] вважає, що культурна пам'ять призначена для комунікації між поколіннями, розділеними часом. Вона має два модули: «канон» і «архів». Каноном називають функціональну частину культурної пам'яті, а архівом – накопичувальну. Канон увічніює те, що суспільство цілеспрямовано вибрало і підтримує як виняткове і життєво важливе. Архів доступний фахівцям, готовий до професійної інтерпретації, але не функціонує як повсякденне знання. Але з плином часу зміщується не лише «канон», але й саме сприйняття культурних смислів.

Не ставимо за мету долучитися до дискусії про тексти М. Рильського у вимірі художнього та естетичного канону. Звернімося до історії лінгвістичної інтерпретації мовомислення митця. Доробок поета-академіка приваблював багатьох мовознавців, свідченням чого є численні наукові публікації за понад півстолітній відтинок часу. Унікальним джерелом у цьому сенсі можна назвати збірник «Культура слова», адже від його заснування в 1967 р. й донині Максим Рильський цитований і згадуваний у більшості випусків видання. У колективній монографії «Літературна норма і мовна практика» Г.М. Сютя та С.Г. Чемеркін наводять дані статистичного дослідження, в якому визначають коефіцієнт наукового зацікавлення мовою письменника як відношення кількості випусків видання «Культура слова», у якому аналізується мова творів цього майстра слова, до їх загального числа. За висновками згаданих авторів, найвищий коефіцієнт наукового зацікавлення мовою творів письменників належить мовотворчості Тараса Шевченка, Івана Франка та Лесі Українки, на четвертому місці – Максим Рильський [Літературна 2013: 308].

Мета пропонованої розвідки – показати діахронічний зріз мовознавчої інтерпретації доробку Максима Рильського у збірнику «Культура слова». У структуруванні досліджуваного матеріалу беремо за основу хронологічний принцип.

Вагомий внесок у лінгвістичну рецепцію художніх текстів поета-академіка і в популяризацію його мовознавчих праць зробив Григорій Миколайович Колесник (1933–2013). Серед публікацій про Макси-

ма Рильського на сторінках «Культури слова» найбільше матеріалів саме його авторства і впорядкування. 1965 р. Г. М. Колесник під керівництвом В. С. Ільїна захистив кандидатську дисертацію «Лексична синоніміка поетичної мови М. Т. Рильського», потім на її основі видав монографію «Слово крилате, мудре, пристрасне» – на той час одне з найгрунтовніших досліджень синоніміки майстрів українського художнього слова. Лінгвіст підготував до друку окремими виданнями добірки статей Максима Рильського з питань мовознавства й перекладознавства «Ясна зброя» (1971); «Як парость виноградної лози» (1973); «Искусство перевода» (1986, разом із сином поета Богданом Максимовичем).

Перша публікація Г. М. Колесника про М. Рильського на сторінках збірника «Питання мовної культури» («Культура слова») мала назву «Синоніми на службі культури поетичної мови» і вийшла друком у першому числі видання (1967): «Мовно-синонімічна культура М. Рильського є переконливим свідченням високої культури його поетичного мислення, тієї культури, що виросла як дорогоцінний синтез незвичайної обдарованості та органічного творчого оволодіння духовними здобутками українського... та інших ... народів» [Колесник 1967].

Наступна публікація «У шуканнях точного слова» датована 1969 р. Автор так окреслює мету розвідки: «Стаavimo своїм завданням зробити спробу проникнути у творчу майстерню поета, простежуючи на матеріалі його робочих автографів ту складну і копітку працю при доборі єдино потрібних і єдино можливих слів, якої конче потребує справжнє високе поетичне мистецтво на шляху до граничної досконалості» [Колесник 1969]. Грунтовна й постійна праця М. Рильського над удосконаленням поетичної форми своїх творів постає яскравим свідченням вимогливого ставлення поета до всього, що виходило з-під його пера.

1970 року вийшла друком публікація «М. Т. Рильський про іноземні слова». У післяслові Г. М. Колесник зазначив: «М. Т. Рильський виявляв великий інтерес до науки про мову — лінгвістики, його перу належить цілий ряд блискучих праць, присвячених питанням історії української літературної мови, мови і стилю художньої літератури, лексикографії і культури мови. Окремі з них ще не були надруковані. Стаття друкується вперше за автографом, який зберігається у відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР, ф. 137»

[Рильський 1970]. Відгранене мовне чуття поета й перекладача фокусувалося на подоланні огріхів у тогочасній мовній практиці: «Проти занечищення і російської, і української мови непотрібними і недоладно-вжитими слівцями закордонного походження провадиться, я сказав би, запекла війна на сторінках нашої преси... А проте й досі раз у раз натикаєшся на дивовижні речі. Я маю твердий намір оголосити колись чималенький список отаких «красивих» дивоглядів, що ними псують нашу прекрасну мову люди, не зовсім точно обізнані із походженням та значенням уживаних ними слів...» [Там само].

До 80-ої річниці від дня народження видатного українського митця і вченого Г. М. Колесник підготував добірку матеріалів «З мовознавчої спадщини М. Т. Рильського». У передньому слові упорядник зазначив: «У багатогранному науковому доробку поета-академіка чільне місце посідають питання лінгвістики. Це насамперед лексикографія і питання культури мови, лінгвостилістика й історія української літературної мови, теорія та практика художнього перекладу, діалектологія і правопис» [Колесник 1976]. До згаданої добірки увійшли чотири раніше не друквані праці Рильського. Розглянемо їх докладніше.

Перша – «З рецензії на кандидатську дисертацію І. К. Білодіда «Мова і стиль роману «Вершники» Ю. Яновського». У примітках щодо цього матеріалу у 16 томі Зібрання творів у двадцяти томах зазначено: «Вперше надруковано у зб. «Культура слова» (вип. 10, 1976, с. 24–26)». Текст датовано 24.04.1947. На думку М. Рильського, «синтаксис — це ділянка, до якої рідше заглядають наші мовознавці й літературознавці, ніж би треба». І саме розділ про синтаксис «Вершників» Яновського, «про його аж надто характерну побудову фрази, що викликала свого часу деяке, сказати б, замішання в лавах критиків, про надзвичайно важливу саме у Юрія Івановича музично-інтонаційну сторону мови, про функцію улюбленого письменником розділового знаку — коми, про виразні й цікаві клаузули Яновського», видається рецензентові особливо вагомим і значущим у названій вище праці.

Друга – «Рецензія на кандидатську дисертацію А. Г. Деркача «Старослов'янізми в мові Т. Г. Шевченка» – теж вперше надрукована саме на сторінках «Культури слова». Дата автографа 16.06.1954. Ця праця Рильського становить наукову цінність не лише для дослідників лінгвошевченкіани поета-академіка, а й для вчених-шевченкознавців.

На думку митця, «мовний діапазон Шевченка — величезний: від «поросячої крові» до «все упованіє моє на тебе, мій пресвітлий раю...». І користувався цим діапазоном поет як незрівнянний майстер, як художник безпомилної чуйності».

Третя – «З відзиву про кандидатську дисертацію Я. В. Закревської «Мовно-стилістичні особливості казок І. Франка». Цей матеріал вперше оприлюднено в цьому ж числі «Культури слова» за автографом з незначними скороченнями. У названій роботі серед інших М. Рильський порушує дискусійну проблему єдиної української мовно-літературної практики: «Особливо вартим уваги здається мені розгляд редакційної роботи Франка над виданнями «Лиса Микити», як яскравий приклад боротьби в літературній практиці самого Франка за наближення до загальнолітературної української мови. Я свого часу зустрів закиди за те, що дозволив собі, так би мовити, продовжити цю Франкову боротьбу, редагуючи його «Лиса Микиту» в виданні для дітей».

Четверта – «З попереднього відзиву на працю В. С. Ващенко «Полтавські говори». Цей матеріал вперше надруковано у виданні «Ясна зброя» (1971), авторський текст датовано часом захисту дисертації В. С. Ващенко (17.10.1958), на якому М. Т. Рильський виступив офіційним опонентом. Тут поет-академік ніби метафорично дискутує зі своєю цитованою вище працею: «Згадаймо, що покутським діалектом української мови писали Василь Стефаник, Лесь Мартович, Марко Черемшина. Перекладіть на загальнолітературну українську мову твори Черемшини і ви струсите райдужний пилоч з крилець метелика».

Публікація зусиллями Г.М. Колесника у 10 випуску «Культури слова» чотирьох лінгвістичних праць Максима Рильського не лише повернула ці роботи в науковий обіг (адже деякі з них могли просто залишитися в архіві наукової документації), а й зробила їх фактом культурної пам'яті. Звичайно, якщо оперувати термінологією А. Ассман, нині вони радше належать саме до «архіву» культурної пам'яті, але водночас зберігають дух часу і чекають на свого дослідника.

У 17 випуску «Культури слова» під назвою «М. Рильський про мову Г. Квітки-Основ'яненка» вперше надруковано відгук М. Рильського про кандидатську дисертацію О. Скорика «Мовні засоби гумору в українських повістях і оповіданнях Г. Ф. Квітки-

Основ'яненка». На захисті цієї дисертації М. Т. Рильський виступив офіційним опонентом. До 200-річчя від дня народження класика української літератури XIX століття його доробок влучно інтерпретує цитата класика з XX століття: «Гумор — одна з найхарактерніших рис творчого обличчя Квітки-Основ'яненка. Ця риса сусідить у нього, як і у багатьох письменників подібного типу, з надмірною чутливістю, з повіом сентименталізму. Саме вона, ця риса, надає повістям і комедіям Квітки реалістичного спрямування...». [Рильський 1979]. Цю публікацію також підготував Г.М. Колесник.

М. Рильський був офіційним опонентом на захисті кандидатської дисертації О. І. Смирнова «Словниковий склад та його стилістичне використання у збірках П. Г. Тичини «Партія веде» і «Чуття єдиної родини» (захист відбувся 12.04.1953). У 19 випуску «Культури слова» (1980) з незначними скороченнями вперше опубліковано відгук про згадану дисертацію під назвою «М. Рильський про мову Павла Тичини (до 90-річчя з дня народження П. Г. Тичини)». У публікації високо оцінено внесок П. Тичини у формування й розвиток української літературної мови, висловлено цікаві міркування про лексичні і стилістичні особливості його поетичної мови. Проте, на думку офіційного опонента, «надто категорично сказано, що Тичина йде «шляхом Шевченка». Тичина глибоко засвоїв великі традиції Шевченка, це правда, але йде він своїм шляхом. ... Може, вірніше було б говорити про музикальність, — ту формальну і внутрішню музикальність, яка є однією з істотних рис поезії Тичини» [Рильський 1980].

90-річчю від дня народження Максима Рильського присвячено 28 випуск «Культури слова». Г. М. Колесник упорядкував добірку цитат ювіляра про мову з публікацій різних років [Рильський 1985]. Український словникар С. І. Головащук у статті «Поет і лексикограф» оповідає про участь Рильського у створенні тритомного Російсько-українського словника, за який письменникові, разом з групою лексикографів, у 1971 р. було присвоєно звання лауреата Державної премії Української РСР: «Видатний письменник, М. Т. Рильський був прекрасним перекладачем, багато й невтомно працював над теорією перекладу. Саме виходячи з практики перекладу, він справедливо вважав, що двомовний словник має бути передусім посібником і порадиником для перекладача. В цьому напрямі він орієнтував і нас, словникарів» [Головащук 1985]

У цьому ж 28 випуску вийшла друком стаття Г. М. Колесника, А. М. Полотай «Слово про рідну матір» (у творчій майстерні поета)». Проаналізувавши мовну палітру поеми-ораторії, автори підсумовують: «Автографи поета, численні чернеткові начерки відбивають складний процес творчих шукань, упертої і наполегливої праці М. Рильського над мовою і стилем «Слова». Текст підлягав інтенсивному шліфуванню: відбувається ніби змагання варіантів строф, рядків, слів...» [Колесник 1985].

У публікаціях 90-х років ХХ століття вияскравлюється інтерес лінгвістів до осягнення мовомислення Максима Рильського. Так, С. Я. Єрмоленко у статті «Мінливе й вічне слово поезії» обґрунтовує свій погляд на природу поетичної культури митця, що «виросла з глибокого національного коріння і самобутнього осмислення світової культури (літератури, музики, мистецтва)». Дослідниця слушно зауважує, що «саме простота й точність поетичного називання робить кожного читача поезії М. Рильського співучасником, співтворцем авторового настрою, почування» [Єрмоленко 1996]. Відповідь на питання, що ж саме залишиться в культурній пам'яті українців, допомагає віднайти розмисел авторки про мовно-естетичні знаки національної культури: «У скарбницю національної культури увійшли ті мовно-естетичні знаки його (Максима Рильського – А. Г.) поетичного стилю, в яких поєдналися краса і думка, красиве і корисне. Вони впливають на формування, розвиток поетичної культури читача, причому відбувається цей процес підсвідомо, через емоційне враження від естетично досконалого слова» [Єрмоленко 1996].

С. В. Костянтинова дослідила «Мовні знаки античної культури в поетичному тексті (на матеріалі творів Ю. Клена та М. Рильського)». Авторка оперує поняттям «код античності», вияв якого «в поезіях Юрія Клена та Максима Рильського простежується у кількох вимірах — як певний емоційний настрій героїчного, романтичного чи високого, і як сукупність власне мовних знаків античності...» [Костянтинова 1996].

На початку ХХІ століття інтерес до художнього та наукового доробку поета-академіка не згасає, а, навпаки, розгортається в різних напрямках наукових студій. К. С. Буркут, дослідник словесно-образних систем О. Олеся, П. Тичини, М. Рильського, опублікував у «Культурі слова» статтю «Лексема небо в поезіях Олександра Олеся, П. Тичини, М. Рильського». Спираючись на результати комп'ютерної

обробки поетичних текстів М. Рильського, лінгвіст робить висновок, що лексема *небо* входить до найбільш уживаних іменників в ідіолекті письменника (9 місце за частотністю вживань у поетичному доробку). «Досить часто образ *небо* у поетичному осмисленні митців набуває сакрального звучання. ... У мовостилі М. Рильського воно сягає кульмінаційного розвитку в семантичному зрощенні небо-Бог, актуалізованому в формі риторичного запитання або у складі глибоко релігійної за змістом метафори...» [Буркут 2002]. Ці ідеї майже через два десятиліття знайдуть відгук у дослідженнях Т. А. Коць.

Н. М. Цівун на сторінках «Культури слова» ділиться спостереженнями про синтаксис поетичної мови Максима Рильського (стаття «Синтакса — це душа мови») [Цівун 2009]. Аргументуючи актуальність своїх наукових студій, авторка зазначає, що Максим Рильський — це не тільки поет, який мав незвичайний дар довершеного поетичного виразу думки й почуття. Це і науковець, для якого мова була предметом постійного зацікавлення і наукового пізнання упродовж усього життя.

У статті «Величний пам'ятник великому»: штрихи до лінгвошевченкіани Максима Рильського» [Пономаренко 2015] А. Ю. Пономаренко робить висновок, що в Рильського були свої виміри осягнення Шевченка: вимір поетичного мовосвіту, наукової аналітики, перекладацької майстерності, відповідальності митця і відданості справі вшанування генія свого народу. Мові лінгвошевченкіани поета *Maximus*, з одного боку, притаманні ознаки наукового стилю (чіткість, логічність викладу, вживання відповідної термінології, композиційна стрункість тощо), а з другого — афористичність, вкраплення поетичних образів, емоційних відступів, роздумів, риторичних звертань і питань. Дослідники звертають увагу на оригінальний синтаксис наукових (і науково-популярних) праць письменника.

Підсумовуючи огляд, зауважимо, що зумисне вдавалися до розлогого цитування й удокладненої хронологізації матеріалів, щоб потенціювати їх актуальність, сприяти їх збереженню в культурній (і науковій) пам'яті і спонукати дослідників до їх новітнього прочитання.

Ретроспективний аналіз публікацій про художні тексти і науковий доробок Максима Рильського у збірнику «Культура слова» дає змогу окреслити певні хронологічно-змістові маркери. У 60–80-ті роки ХХ століття увагу зосереджено на дослідженні мовної палітри

художніх засобів в ідіолекті письменника, вивченні його автографів та введенні в науковий обіг лінгвістичних праць поета-академіка, жанрова специфіка яких (відгуки на дисертації, рецензії) зумовлена його активною науково-організаційною діяльністю. У 90-ті роки наукові студії сфокусовуються на мовомисленні митця, осягненні природи поетичної культури Рильського, її мовно-естетичних знаків. На початку XXI століття різнонапрямне розгортання дослідницьких пошуків зумовлене потребою переосмислення усталених естетичних і наукових канонів у метафоризованій різними ідеологіями культурній пам'яті. Хоча непорушна «класичність» (у найширшому значенні) спадщини М. Т. Рильського підносить його над часом, проте невпинна еволюція наукових парадигм і мистецьких візій нової доби спонукає до нових теоретичних рефлексій над творами письменника.

Григорій Миколайович Колесник. 26.08.1933 – 9.02.2013. *Українська мова*. 2013. № 2. С. 177–178.

Літературна норма і мовна практика: монографія / за ред. С. Я. Єрмоленко. Ніжин: Аспект-Поліграф, 2013. 320 с.

Рильський М. Зібрання творів: у 20 т. Т. 16. К.: Наукова думка, 1987. 600 с.

Лотман Ю. М. Избранные статьи. Т. 1. Таллинн, 1992. С. 200–202.

Ассман А. Длинная тень прошлого: Мемориальная культура и историческая политика. Москва, 2014. 328 с.

Колесник Г. М. Синоніми на службі культури поетичної мови. *Питання мовної культури*. 1967. Вип. 1. С. 8 – 12.

Колесник Г. М. У шуканнях точного слова. *Питання мовної культури*. 1969. Вип. 3. С. 53 – 59.

Колесник Г. М. М. Т. Рильський про іноземні слова. *Питання мовної культури*. 1970. Вип. 4. С. 5 – 7.

З мовознавчої спадщини М. Т. Рильського. *Культура слова*. 1976. Вип. 10. С. 20-33.

М. Рильський про мову Г. Квітки-Основ'яненка. *Культура слова*. 1979. Вип. 17. С. 99-102.

М. Рильський про мову Павла Тичини (До 90-річчя з дня народження П. Г. Тичини). *Культура слова*. 1980. Вип. 19. С. 96-99.

Максим Рильський про мову (До 90-річчя з дня народження). *Культура слова*. 1985. Вип. 28. С. 3-5.

Головацук С. І. Поет і лексикограф. *Культура слова*. 1985. Вип. 28. С. 11-16.

Колесник Г. М., Полотай А. М. «Слово про рідну матір» (у творчій майстерні поета). *Культура слова*. Вип. 28, 1985. С. 6–11.

Єрмоленко С. Мінливе й вічне слово поезії. *Культура слова*. 1996. Вип. 48-49. С. 38 – 45.

Костянтинова С. Мовні знаки античної культури в поетичному тексті (на матеріалі творів Ю. Клена та М. Рильського). *Культура слова*. 1996. Вип. 48-49. С. 46 – 50.

Буркут К. Лексема небо в поезіях Олександра Олеся, П. Тичини, М. Рильського. *Культура слова*. 2002. Вип. 61. С. 28 – 29.

Цівун Н. «Синтакса — це душа мови» (синтаксис поетичної мови Максима Рильського). *Культура слова*. 2009. Вип. 71. С. 86-90.

Пономаренко А. «Величний пам'ятник великому»: штрихи до лінгвошевченкіани Максима Рильського. *Культура слова*. 2015. Вип. 82. С. 56 – 62.

REFERENCES

Hryhorii Mykolaiovych Kolesnyk. 26.08.1933—9.02.2013. *Ukrainska mova*. 2013, 2, 177-178. (in Ukr.).

Yermolenko, S. Ya. (ed.) (2013). *Literary norm and language practice: monograph*. Nizhyn: Aspekt-Polihrاف. (in Ukr.).

Ryl'skyi, M. (1987). *Zibrannia tvoriv: u 20 v. Vol. 16*. Kyiv (in Ukr.).

Lotman, Yu. M. (1992). *Featured Articles. Vol. 1*. Tallinn. (in Rus.).

Assman, A. (2014). *The Long Shadow of the Past: Memorial Culture and Historical Politics*. Moscow. (in Rus.).

Kolesnyk, H. M. (1967). Synonyms in the service of the culture of poetic language. *Pytannia movnoi kultury*, 1, 8 – 12. (in Ukr.).

Kolesnyk, H. M. (1969). In search of the right word. *Pytannia movnoi kultury*, 3, 53 – 59. (in Ukr.).

Kolesnyk, H. M. (1970). M. T. Ryl'skyi on foreign words. *Pytannia movnoi kultury*, 4, 5 – 7. (in Ukr.).

From the linguistic heritage of M. T. Ryl'skyi (1976). *Kultura slova*, 10, 20-33. (in Ukr.).

M. Ryl'skyi on the language of H. Kvitka-Osnovianenko (1979). *Kultura slova*, 17, 99-102. (in Ukr.).

M. Ryl'skyi on the language of Pavlo Tychyna (To the 90th anniversary of the birth of P. H. Tychyna). (1980). *Kultura slova*, 19, 96-99. (in Ukr.).

Maxym Ryl'skyi about language (To the 90th anniversary of his birth). *Kultura slova*, 28, 1985. 3-5. (in Ukr.).

Holovashchuk, S. I. (1985). Poet and lexicographer. *Kultura slova*, 28, 11-16. (in Ukr.).

Kolesnyk, H. M., Polotai, A. M. (1985) “A word about the own mother» (in the creative workshop of the poet). *Kultura slova*, 28, 6-11. (in Ukr.).

Yermolenko, S. (1996) The changing and eternal word of poetry. *Kultura*

slova, 48-49, 38 – 45. (in Ukr.).

Kostiantynova, S. (1996). Linguistic signs of ancient culture in the poetic text. *Kultura slova*, 48-49, 46 – 50. (in Ukr.).

Burkut, K. (2002). The token *sky* in the poems by Olexander Oles, P. Tychyna, M. Rylskyi. *Kultura slova*, 61, 28 – 29. (in Ukr.).

Tsivun, N. (2009). Syntax of Maxym Rylskyi's poetic language. *Kultura slova*, 71, 86-90. (in Ukr.).

Ponomarenko, A. (2015). Touches to the linguistic Shevchenko studies of Maxym Rylskyi. *Kultura slova*, 82, 56 – 62. (in Ukr.).

Статтю отримано 02.02.2020

Anhelina Ganzha

RECEPTION OF THE HERITAGE OF M. T. RYLSKYI IN THE SCIENTIFIC COLLECTION “CULTURE OF THE WORD”

For many decades, Maxim Rylskyi's artistic texts and scientific achievements have attracted linguistic researchers. This thesis is vividly illustrated by the more than half a century history of publications on the heritage of the poet-academician in the scientific collection “Culture of the word” of the Institute of Ukrainian Language of NASU. Since the foundation of the mentioned edition (1967), its readers are being able to constantly get acquainted with Rylskyi's works of about history of Ukrainian literary language, lingual stylistics, practice of artistic translation, lexicography, and also with scientific research of linguists about the multifaceted idiostyle of the writer.

The diachronic reception of publications about the scientist and poet in the collection “Culture of the Word” reveals a kind of creative and philosophical discussion by the scientific and artistic generations of the Soviet era, the post-Soviet era and the beginning of the 21st century. Although the immutable “classicism” (in the broadest sense) of M.T. Rylskyi's legacy lifts it above time, yet the relentless evolution of scientific paradigms and artistic visions of the new era leads to new theoretical reflections on the writer's works.

Keywords: text, diachronic reception, worldview discussion, Maksym Rylskyi, “Culture of the word”.